

Camellia

微风中摇曳 เหวยเฟิงจงเหยาเย่ เขียน
พวงสนธิ์ แบล
Lu Lin วาด

ไอทีเก๋ สามีไม่ดี ให้ผ่านทน

12

夺情总裁：豪门老公不及格

บทที่ 617 บังเอิญเกินไปหรือเปล่า

“วินเซนต์” นีอวีรีบเดินเข้ามา “อิ่งเอ๋อร์ล่ะ”

“มาเร็วเชียวนะ!” วินเซนต์มองดูท่าทางรีบร้อนของนีอวี แต่ให้ตายยังไงเขาก็ยังไม่ยอมรับ เห็นๆ อยู่ว่าชอบคุณหนูสามตระกูลมัวมาก ยังมัวแต่ทำเรื่องไร้สาระอะไรนั่นกับโซเฟียอยู่อีก ไม่กลัวว่าผู้หญิงที่ตัวเองชอบจะหนีไปกับผู้ชายคนอื่นหรือยัง

“วินเซนต์ อิ่งเอ๋อร์ล่ะ เธอเป็นยังไงบ้าง ได้รับบาดเจ็บตรงไหนหรือเปล่า” นีอวีถามไม่หยุด

“เธอถูกโซเฟียตบ” วินเซนต์พูด “ถ้าฉันไม่อยู่ตรงนั้น กลัวว่าโซเฟียจะไม่หยุดแค่นี้”

นีอวีขมวดคิ้ว โซเฟียลงมือเร็วกว่าที่เขาคิด เขาคิดแต่ว่า มัวชิงอันน่าจะโกรธ แต่คิดไม่ถึงว่าโซเฟียจะรีบไปลงไม้ลงมือกับเธอ

“วันนี้โซเฟียก็อยู่กับซูวีนทรง นายคงไม่คิดที่จะแต่งงานกับเธอจริงๆ หรอกใช่ไหม” วินเซนต์เป็นกังวลแทนเขา

ในขณะที่ฉือวีกำลังจะพูด ประตูห้องแต่งตัวก็เปิดออก มั่วชิงอิงในชุดเดรสสายเดี่ยวสีฟองสีชมพูอ่อนเดินออกมา

“อิงเออร์” ฉือวีรีบเดินตรงไปหาเธอ “เป็นยังไงบ้าง โซเฟียตอบคุณงั้นเหรอ”

มั่วชิงอิงผลักเขาออก “คุณมาทำไม”

“อย่างอแรงสิ มาให้ผมดูหน่อย” ฉือวีดึงเธอเข้ามาในอ้อมแขน พลางยื่นมือไปลูบแก้มของเธอ รอยนิ้วมือห้านิ้วที่ปรากฏอยู่ ทำให้เขารู้สึกปวดใจ

“คุณชายสามตระกูลฉี นี่ก็ผลงานของคุณไม่ใช่เหรอ” ถ้าเมื่อเช้าเขาไม่ลากเธอเข้าไปในบ้าน ถ้าไม่ต้องเจอกับโซเฟียเมื่อเที่ยงก็คงจะไม่เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น

ฉือวีมองเธอค่อยๆ ถอยห่างจากตัวเอง เธอไม่เพียงแค่ว่าโกรธ แต่ยังโทษเขาอีกด้วย

“อิงเออร์” จี๋วียื่นมือออกไป แต่เธอกลับหลบเขา จากนั้นก็หยิบบัตรใบหนึ่งออกมาจากกระเป๋า แล้วยื่นให้ผู้จัดการร้าน “คิดเงินให้ฉันด้วยค่ะ”

จี๋วีแย่งบัตรสีทองในมือของเธอกลับมา “ไปกับผม!” จากนั้นก็ดึงเธอออกจากร้านแล้วพาเธอขึ้นรถไป

วินเซนต์มองพวกเขาสองคน แล้วลุกขึ้นจากโซฟาด้วยท่าทางสบายๆ ก่อนจะหยิบบัตรของตัวเองออกมา ไม่รู้ว่าโชคดีหรือโชคร้ายที่รู้จักกับเพื่อนคนนี้

มัวชิงอิงเบือนหน้าหนีไม่มองเขา จนกระทั่งรถจอด จี๋วีก็เอื้อมมือมาจับมือของเธอ “อิงเออร์ คุณโกรธผมหรือ”

“เปล่า!”

“แล้วคุณเป็นอะไรไป” เธอไม่อยากแม้แต่จะเงยหน้ามองเขาด้วยซ้ำ

“ฉันไม่ได้โกรธ” เธอไม่อยากเจอเขา ถ้าไม่เจอเขาก็จะไม่เกิดเรื่องวุ่นวายแบบนี้

“อิงเออร์” จี๋วีจับหน้าเธอให้หันกลับมา “เจ็บมากไหม”

มัวซิงอิ่งตีมือเขา “เจ็บไม่เจ็บคุณก็ไม่ต้องมาสนใจ แค่อายามาให้ฉันเห็นหน้าอีกก็พอ ฉันไม่อยากเจอคุณ คุณไปร้องโซเฟียของคุณเถอะ!”

ฉือวี้ถอนหายใจอย่างจนปัญญา “โอเคๆ ผมจะไปส่งคุณที่บริษัท” สุดท้ายเขาก็เอาชนะความตื้อรั้นของเธอไม่ได้

โซเฟียกับซุวี่วันหรงเดินออกมาจากร้านอาหารด้วยกัน “ย่าย่า เธอชอบฉือวี้มากขนาดนั้นเลยเหรอ เขายังเอาแต่เกาะเกาะมัวซิงอิ่งอยู่เลย”

“พี่จะช่วยฉันโซ่ไหม” โซเฟียจับมือของซุวี่วันหรง

“เธอจะให้พี่ช่วยยังไง” ไม่ว่าจะเป็นเพราะคำขอของโซเฟีย หรือเพราะความต้องการลึกๆ ในใจของเขาที่มีต่อมัวซิงอิ่ง เขาก็ตัดสินใจแล้วว่า จะตอบตกลง

แววตาของโซเฟียเต็มไปด้วยความโกรธแค้น มัวซิงอิ่งกลับมาแย่งผู้ชายของเธอ เพราะฉะนั้นเธอก็จะทำให้มันเสียใจ!

เมื่อฉือวี้กลับมาถึงบริษัทก็เห็นโซเฟียรออยู่ในห้องทำงานของเขา “อวี๋คะ”

“มาแล้วหรือ” นีอวีเดินไปนั่งลงที่โต๊ะทำงาน

เมื่อครูโซเฟียรู้สึกไม่สบายใจมากตอนที่เห็นเขาเดินเข้ามา เพราะเมื่อตอนเที่ยงเขาออกไปข้างนอก เธาก็ไม่รู้ว่าเขาออกไปไหน จนตอนนี้ถึงเพิ่งจะกลับมา

เขาออกไปเจอใคร ไปเจอಮ್ಮซิงอิงมาหรือเปล่า

“คุณมีธุระอะไร” นีอวีถามอย่างเย็นชา ในน้ำเสียงมีความเฉยเมย ทว่ากลับไม่มีความโกรธ

“ฉันคิดถึงคุณ” โซเฟียเดินไปหาเขา พลังซบอยู่ในอ้อมกอดของเขอย่างออตออัน

นีอวีผลักเธอออก “ผมมีประชุม คุณกลับไปก่อนเถอะ!”

โซเฟียเห็นนีอวีไม่ได้โกรธ ดูเหมือนว่าಮ್ಮซิงอิงจะไม่กล้าบอกเขา

“อวีคะ เย็นนี้เราไปกินข้าวด้วยกันดีไหม” นีอวีไม่อยู่หลายวัน เธอก็เลยคิดถึงเขามาก

เธออยากพิสูจน์ให้มัวซิงอิงเห็นว่ามัวซิงอิงก็เป็นแค่หนึ่งในผู้หญิงหลายคนของฉือวี แต่เธอคือภรรยาในอนาคตของเขา ภรรยาของคุณชายสามตระกูลที่ถูกต้องตามกฎหมาย

ฉือวีส่งเสียงอึม แสดงให้เห็นว่าเขาตกลง

มัวซิงอิงนั่งอยู่ในห้องทำงาน พลาญลูปแก้มซ้าย จนถึงตอนนี้ก็ยังคงรู้สึกปวดแสบปวดร้อน แถมในหัวใจก็ยังคงรู้สึกเจ็บปวด

รู้ทั้งรู้ว่าทุกอย่างเป็นเพียงความฝันที่เมื่อตื่นขึ้นมา เธอก็ยังคงเป็นเธอคนเดิม คนที่อยู่เคียงข้างเธอไม่ใช่ฉือวี แต่เป็น อี้ฉีเฮ่า

ทั้งสองคนนั่งอยู่ในร้านอาหาร มัวซิงอิงมองอาหารตรงหน้าด้วยแววตาเหม่อลอย “ซิงอิง คุณเป็นอะไรไป”

“คะ” มัวซิงอิงยิ้มออกมาเล็กน้อยเมื่อได้สติกลับมา

อี้ฉีเฮ่าเอื้อมมือไปลูบผมของเธอ “มีเรื่องอะไรในใจหรือเปล่า”

“ไม่มีจ้ะ ฉันแค่เหนื่อยนิดหน่อย” เธอรู้สึกมีน้ําทลอดทั้งปาย ตอนนี้จิตใจของเธอยังคงกระสับกระส่าย อยากจะลืมนแต่ก็ลืมไม่ได้

“ถ้าอย่างนั้นผมจะรีบไปส่งคุณกลับบ้านนะ” อีฉีเฝ้าเห็นว่าหน้าของเธอค่อนข้างซีด เธอมีเรื่องอะไรในใจ ที่คงจะไม่อยากบอกเขา

ในขณะที่ทั้งสองคนกำลังเดินออกจากร้านอาหาร ก็เจอฉีฉีและโซเฟีย มัวซิงอิงชะงักไปเล็กน้อย โซเฟียพยายามทำทุกวิถีทางจริงๆ!

“อ้าวคะ” โซเฟียกอดแขนพลงซบไหล่ฉีฉีด้วยท่าทางเขินอาย ก่อนจะเหลือบมองมัวซิงอิงด้วยแววตาเยาะเย้ย

อีฉีเฝ้าโอบเอวของเธอ “ที่แท้ก็คุณชายสามกับคุณโซเฟียนี่เอง”

ฉีฉีจ้องมัวซิงอิงเขม็ง เมื่อเห็นอีฉีเฝ้าโอบเอวของเธอ ในใจของเขารู้สึกไม่พอใจ นี่มันจะบังเอิญเกินไปหรือเปล่า เขาลดสายตาลงมองโซเฟียที่ซบอยู่ในอ้อมแขนของตัวเองด้วยสายตาเหยียดหยาม

“ฉีเฮ่า พวกเราไปกันเถอะ!” มั่วชิงอิงไม่อยากพูดคุยกับพวกเขาแม้แต่ประโยคเดียว พวกเขาเป็นแบบนี้ก็ติดอยู่แล้ว

“คุณอีคะ ช่วยดูแลผู้หญิงของคุณให้ดีๆ หน่อยนะ อย่าให้มาอ่อยผู้ชายของคนอื่น แล้วก็อย่าให้มาเป็นเมียน้องของคนอื่นด้วย” เมื่อโซเฟียเห็นพวกเขาหันหลังทำท่าจะเดินจากไป เธอก็เลยรีบพูดขึ้นมา

ถึงแม้ว่าจะไม่ได้เจาะจงและไม่ได้เอ่ยชื่ออย่างชัดเจน แต่คนทั้งสี่คนต่างก็รู้อยู่แก่ใจ

“ชิงอิงไม่ใช่คนแบบนั้น ถ้าคุณยังกล้าพูดจาไร้สาระอีก ก็อย่าหาว่าผมไม่เกรงใจ” อีฉีเฮ่าพูดอย่างเย็นชา พลังกระชับมือที่โอบเอวของมั่วชิงอิงแน่น

“ถ้าอย่างนั้นก็ดี อวีคะ ฉันหิวมากเลย พวกเรารีบเข้าไปกันดีกว่า!” ในใจของโซเฟียเต็มไปด้วยความสะใจ แต่ใบหน้ากลับยังคงออกอ้อนออเฮาะ

ฉีอวีจะสาวยตาจากมั่วชิงอิง นี่คือสิ่งที่เธอต้องการอย่างนั้นเธอ อยู่ให้ห่างจากเขา แต่กลับสนิทสนมกับอีฉีเฮ่า

เขาอดทนต่อความเอาแต่ใจของเธอได้ อดทนต่อความ
โกรธที่เธอมีต่อเขาได้ แต่เขากลับไม่สามารถอดทนต่อท่าที่
เพิกเฉยและไม่แยแสที่เธอมีต่อเขาได้

“ไปสิ” ค้าง่ายๆ สั้นๆ แต่ดูเหมือนคนพูดจะกัดฟันพูด
ด้วยความไม่พอใจ

ครอโยบ

บทที่ 618 ไม่ได้เข้าใจผิด

จนกระทั่งเสียงของฉือวี้และโซเฟียค่อย ๆ ไกลออกไป
มั่วชิงอิงจึงถอนหายใจออกมา “ฉีเฮ่า พวกเราไปกันเถอะ!” พุด
จบเธอก็รีบเดินไปที่ลานจอดรถ

ฉีฉีเข้ามามองเธอที่รีบเดินไป ก่อนจะเดินตาม

ฉือวี้กับโซเฟียนั่งอยู่ในร้านอาหารด้วยกัน แต่ฉือวี้กลับ
กินอาหารที่อยู่ตรงหน้าไปแค่ไม่กี่คำ เขากำลังโกรธ โกรธ
มั่วชิงอิง

“อวี้คะ ทำไมไม่กินล่ะคะ ไม่ถูกปากเหรอ” โซเฟียรู้สึกได้
ว่าฉือวี้กำลังไม่มีความสุข เพราะมั่วชิงอิงใช้ไหมเขาสั่งได้เป็น
แบบนี้

“เปล่า ผมแค่อิ่มแล้ว” ฉือวี้พูดเบา ๆ

“แต่คุณกินไปนิดเดียวเองนะ” โซเฟียเห็นสเต็กเนื้อ
ตรงหน้าของเขาแทบจะไม่พอง แม้จะรู้สึกไม่พอใจ แต่เธอก็ยัง
ยิ้มออกมา

ฉิววัยกแกวไวน์แดงหอมกรุ่นขึ้นมามีป “ถ้าคุณชอบก็กินให้เยอะๆ เอะ”

โซเฟียตัดสเด็กเนื้อนุ่มเป็นชิ้นเล็กๆ แล้วยื่นไปตรงหน้าของฉิววัย “อวัยคะ กินหน่อยนะคะ”

ฉิววัยเพียงแค่อเลือบมองด้วยสายตานิ่งเฉย แต่ก็ไม่ได้อำปาก

“โซเฟีย บังเอิญจังเลย” โจสันก็มากินข้าวที่ร้านนี้เหมือนกัน แถมยังมีสาวสวยผมทองเดินมากับเขาด้วย

โซเฟียรู้สึกไม่สบายใจเมื่อได้ยินเสียงของโจสัน รอยยิ้มของเธอเลยดูแข็งทื่อเล็กน้อย

“โจสัน นายนี่เอง! ไม่เจอกันนานเลยนะ” ทั้งสองคนไม่ได้เจอกันนานแล้วจริงๆ เพราะซูวีนทรงอยู่กับโซเฟียทุกคืน เธอจึงไม่มีเวลาออกไปสนุกกับโจสัน

โจสันเลือบมองฉิววัย ก่อนจะเดินเข้ามาทักอดโซเฟีย พลางกระซิบที่ข้างหู “ที่รัก มีเวลาโทรหาผมบ้างนะ ผมคิดถึงคุณใจจะขาดแล้ว”

ใบหน้าของโซเฟียซีดเผือดลงทันทีที่ได้ยินโจสันพูด เพราะกลัวว่าฉีอวีจะสังเกตเห็น เธอจึงฝืนยิ้มออกมา

โจสันส่งสายตาที่เต็มไปด้วยความคาดหวังให้เธออีกครั้ง ก่อนจะโอบผู้หญิงคนนั้นแล้วเดินจากไป

“เพื่อนเธอ” ฉีอวีถามอย่างเย็นชา

“อวีคะ คุณอย่าเข้าใจผิดนะคะ ฉันกับโจสันไม่ได้มีอะไรกันจริงๆ พวกเราก็แค่เพื่อนกัน” โซเฟียร้อนตัวจนรีบปฏิเสธ

ฉีอวีเพียงแค่มองตาลงเล็กน้อย “ผมไม่ได้เข้าใจผิด แล้วก็ไม่ได้ห้ามไม่ให้คุณมีเพื่อนด้วย”

“อวีคะ คุณนี่น่ารักจริงๆ เลย แต่คุณสบายใจได้นะคะ เพราะฉันรักแค่คุณคนเดียว” โซเฟียรู้สึกโล่งอกเมื่อได้ยินสิ่งที่ฉีอวีพูด

ฉีอวีดื่มไวน์และไม่ได้พูดอะไรอีก เขาจะลืมไ้ยังไง โจสันคือคนที่แอบถ่ายรูปเขากับมั่วซิงอิง สองคนนี้อายมากมา ยั่วโมโหเขาก่อน แล้วเขาก็เป็นประเภทแค้นต้องชำระเสียด้วย เพราะฉะนั้นเขาจะไม่ยอมอมมมือให้แน่นอน

โซเฟียเห็นฉีอวีไม่พูด แถมเมื่อครู่ยังถูกโจสันเข้ามา
ก่อกวน เธอก็เลยไม่มีอารมณ์จะเอาอกเอาใจเขาแล้วเหมือนกัน

ทันทีที่ออกจากร้านอาหาร โซเฟียก็รู้สึกตื่นตระหนกเมื่อ
เห็นรถของโจสันจอดอยู่ที่ถนนฝั่งตรงข้าม “อวีคะ พอดีฉันมีธุระ
นิดหน่อย คุณกลับไปก่อนนะคะ แล้วเดี๋ยวพรุ่งนี้ฉันจะไปหา”
โซเฟียพูดกับฉีอวี เธอต้องจัดการโจสันก่อน ถ้าขึ้นเขาเข้ามา
พูดจาไร้สาระอีก เรื่องของเธอกับฉีอวีก็คงจะหมดหวัง

ฉีอวีกวาดสายตาที่เฉียบคมมองอย่างเย็นชา พลังส่ง
เสียงอึม จากนั้นก็ขับรถออกไป จนกระทั่งรถแล่นหายไปจาก
สายตาของโซเฟีย เธอถึงเดินข้ามถนนไปหาโจสัน “โจสัน ทำไม
นายยังไม่ไปอีก”

“ผมก็รอคุณอยู่นะสิที่รัก!” โจสันเปิดประตูให้เธอเข้ามา
นั่งในรถ

โซเฟียรู้สึกไม่พอใจมาก “ฉันเกือบตายเพราะนายแล้ว
รู้ไหม นายกล้ากอดฉันต่อหน้าฉีอวีได้ยังไง”

“คุณชายสามตระกูลนี้คนนั้นก็ไม่ได้ว่าอะไรไม่ใช่เหรอ”
โจสันดิ่งเธอเข้ามาทอด สองมือลูบไล่ไปตามร่างกายที่เย้ายวน
ของเธอ “ไม่มาหาผมตั้งนาน มีผู้ชายคนอื่นแล้วใช่ไหม”

โซเฟียตีมือของเขา “ผู้ชายอะไร! ช่วงนี้ฉันแค่งงๆ”

“จริงเหรอ ฟังจากที่คุณพูด คุณชายสามตระกูลนี้คนนั้น
คงจะทำให้คุณพอใจไม่ได้สินะ” โจสันจูบปากเธอ

“คืนนี้ให้ผมปรนนิบัติคุณเถอะ ผมจะทำให้คุณพอใจสุดๆ
ไปเลย” โจสันเริ่มวุ่นวายกับเสื้อผ้าของเธอ

โซเฟียจูบเขาตอบ “รีบขับรถเถอะ คืนนี้ไปบ้านนายกัน”
ทันทีที่โซเฟียพูดจบ รถก็แล่นหายเข้าไปในความมืด

นานๆ ทีหลินซู่วี่จะเห็นลูกชายกลับบ้าน เธอจึงดิ่งให้
เขามานั่งลงบนโซฟา “บอกแม่มาสิว่าตกลงแกชอบใครกันแน่”

“แม่อย่าใจร้อนได้ไหม” เขาชอบใคร ยังต้องถามอีกเหรอ
แน่นอนว่าต้องเป็นมัวซิงอิงนะสิ! แต่ตอนนี้...

“จะไม่ใจร้อนได้ยังไง เมื่อก่อนแม่ชอบอิงเออร์มาก อยาก
ได้เธอเป็นลูกสะใภ้ใจจะขาด แต่แกกลับไม่ชอบ ตอนนี้ย่าย่าเอง

ก็ดีมาก แต่แกลกลับไปเกาะเกาะอิงเออร์ รู้ไหมว่ามันทำให้แม่
ลำบากใจ” ตอนนี้หลินซูอวีคิดว่าโซเฟียน่าจะมาเป็นลูกสะใภ้
ของตัวเอง แต่ลูกชายของเธอกลับทำตัวไม่รู้ร้อนรู้หนาว จนทำ
ให้เธอถึงกับพูดอะไรไม่ออก

ฉิวอี้จับมือหลินซูอวี “แม่ เรื่องนี้ปล่อยให้ผมจัดการเอง
แม่ไม่ต้องกังวลไปหรอก รีบขึ้นไปนอนเถอะ!”

“อวีเออร์ แม่ก็ไม่ได้อยากว่าแกหรอกนะ แต่ตอนนี้
อิงเออร์มีแฟนแล้ว แกอย่าไปยุ่งกับเธออีกเลย เมื่อก่อนเป็น
เพราะแกไม่รู้จักรักษาเอาไว้อย่างไรแล้วตอนนี้ทำไมแกถึงได้ทำ
แบบนี้ ฟังแม่นะ รีบจัดการเรื่องของแกกับย่าย่าซะ!” ไม่ใช่
เรื่องง่ายที่หลินซูอวีจะรับมือกับเรื่องทั้งหมดได้

“แม่ โซเฟียพูดอะไรกับแม่ใช่ไหม” ฉิวอี้มองแม่ของ
ตัวเอง ปกติเธอไม่เคยรีบร้อน แต่กลับพูดเรื่องนี้ขึ้นมาก่อน
น่าจะเป็นเพราะโซเฟียกำลังร้อนรนร้อนใจมากใช่ไหม

“แกไม่ต้องมาสนใจหรอกว่าเธอจะพูดอะไรกับแม่ ย่าย่า
หน้าตาสะสวย ทั้งยังสมบูรณ์แบบ ภูมิหลังครอบครัวก็ดี
เหมาะสมกับแกที่สุด แกยังจะเลือกอะไรอีก” เธอไม่เข้าใจ

ลูกชายเลยจริง ๆ เมื่อหลายปีก่อน ก็ยื่นกรานที่จะคบกับเจียง-
ร้วชี ถึงแม้ว่าจะยอมกลับมาทำงานที่บริษัท แต่ก็ไปอยู่กับ
เจียงร้วชีแทบทุกวัน ไม่ยอมออกไปเจอกับผู้หญิงคนอื่น จนใน
ที่สุดเจียงร้วชีก็ถูกเหลืงเยียนพาตัวกลับไป แต่รายนี้ก็ยังตั้งต้นที่
จะตามเขาไปอีก กว่าที่จะยอมกลับมาอังกฤษ ไม่ใช่เรื่องง่ายที่
ชายชราจีจะหลอกให้เขาออกไปนัดบอดได้สำเร็จ แต่เขากลับไม่
สนใจผู้หญิงดี ๆ อย่างมั่วซิงอิง เอาแต่ปฏิเสธเธอตลอด จน
พริบตาเดียววันเวลาก็ผ่านมานั้นนาน แต่เขากียังทำตัวเอาแ่
เอานอนไม่ได้

นี่อวีเจียบ ตอนนี้เขาแทบอยากจะพามั่วซิงอิงกลับมาที่
บ้าน แล้วบอกทุกคนว่าเขาอยากจะทำงานกับเธอ แต่พอนึกไป
ถึงตอนที่เธอกับอีนีเข้าพุดคุยหัวเราะกันอย่างสนิทสนม เขาก็
รู้สึกโกรธขึ้นมา

เขายืนสูบบุหรี่อยู่ที่ระเบียง จากนั้นก็หยิบโทรศัพท์มือถือ
ออกมา กดหมายเลขโทรศัพท์แล้วกดโทรออก แต่กลับไม่มีใคร
รับสาย

มัวซิงอิงมองโทรศัพท์มือถือที่ดังไม่หยุด เขามีเวลาว่าง
โทรหาเธอด้วยเธอ แต่มันจบแล้ว ทุกอย่างจบลงแล้ว เธอไม่
อยากจะเกี่ยวข้องอะไรกับเขาอีก ไม่อีกแล้ว!

ป้าหลันเดินขึ้นมาข้างบนพร้อมกับโทรศัพท์ไร้สายในมือ
“คุณหนูสามคะ มีคนโทรมาหาค่ะ”

“ใครคะ” มัวซิงอิงแปลกใจเล็กน้อย ใครกันที่โทรเข้ามาที่
เบอร์บ้าน

“ป้าก็ไม่รู้เหมือนกันค่ะ เขาไม่ได้บอกเอาไว้” ป้าหลันยื่น
โทรศัพท์ให้มัวซิงอิง ก่อนจะเดินออกไปจากห้องของเธอ

มัวซิงอิงยกโทรศัพท์ขึ้นมาแนบหู ยังไม่ทันได้ถาม ปลาย
สายอีกด้านก็ซิงฟุดขึ้นมาก่อน “อิงเออร์ นี่ผมเอง”

บทที่ 619 ย้อนกลับไปไม่ได้

มัวชิงอิงตัวแข็งทื่อเมื่อได้ยินเสียงที่คุ้นเคย จากนั้นสีหน้าของเธอก็กลับมาเย็นชาและห่างเหินในทันที “คุณชายสามตระกูลฉี มีธุระอะไรหรือเปล่าคะ”

“ทำไมถึงไม่รับโทรศัพท์” น้ำเสียงของฉีอวีค่อนข้างไม่พอใจ ผู้หญิงคนนี้ต้องดื้อขนาดนี้เลยหรอ

“เพราะฉันคิดว่ามันไม่จำเป็น” ตอนที่มัวชิงอิงเห็นฉีอวีกับโซเฟีย ก็รู้สึกไม่พอใจมาก แต่เธอไม่พอใจตัวเองที่ยังแค้นเขามากขนาดนี้ รู้ทั้งรู้ว่าเขากับโซเฟียคบกัน เธออยากให้ตัวเองล้มเลิกความคิด ไม่อยากให้ตัวเองต้องรองานกว่าฉีอวีกับโซเฟียแต่งงานกันแล้วถึงค่อยยอมแพ้

“อึ้งเออร์ คุณโกรธที่ผมอยู่กับโซเฟียใช่ไหม” ฉีอวีรู้ว่าโซเฟียตั้งใจเลือกร้านนั้น เพราะรู้อยู่แล้วว่ามัวชิงอิงกับอี้ฉีเฮ่ากินข้าวอยู่ที่นั่น พอต้องมาเจอกันมัวชิงอิงจึงไม่พอใจ แต่นั่นก็ทำให้ฉีอวีรู้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างมัวชิงอิงกับอี้ฉีเฮ่านั้นเรียกได้ว่าดีมาก

มั่วซิงอิงลอบถอนหายใจ “คุณชายสาม ฉันไม่จำเป็นจะต้องโกรธคุณกับโซเฟีย พวกคุณจะเป็นยังไงกันมันก็ไม่เกี่ยวกับฉัน จากนั้นไปอย่าโทรหาฉันอีก แล้วฉันก็จะไม่รับสายของคุณด้วย” เธอวางสายลงทันทีที่พูดจบ

ไม่จำเป็นแล้ว ทุกอย่างมันไม่จำเป็นอีกต่อไปแล้ว

“ป้าหลานคะ” มั่วซิงอิงเดินออกจากห้องแล้วยื่นโทรศัพท์ไร้สายให้ป้าหลาน “ต่อไปนี่ถ้าคุณชายสามตระกูลจิโธรมา ให้บอกว่าหนูไม่อยู่นะคะ”

“คุณหนูสามคะ คุณกับคุณชายสามทะเลาะกันหรือคะ” เมื่อครูป้าหลานรออยู่ข้างนอก เลยรับรู้ได้ถึงอารมณ์โกรธของมั่วซิงอิง คุณหนูสามเป็นคนอารมณ์ดี ถ้าเธอโกรธ แสดงว่าต้องเป็นเรื่องใหญ่จริงๆ

ทะเลาะกันหรือ เธอมีสิทธิ์ทะเลาะกับเขาด้วยหรือ เอาตรงๆ เธอเองก็ซีเกียจที่จะทะเลาะกับเขาแล้วเหมือนกัน ถึงยังไม่นับตั้งแต่นี้เป็นต้นไป เธอกับเขาก็จะไม่เกี่ยวข้องกันอีกแล้ว

“ป้าหลัน อย่าพูดจาไร้สาระสิคะ หนูกับเขาไม่ได้
เกี่ยวข้องอะไรกันสักหน่อย” มัวซิงอิงพูดกับป้าหลันก่อนจะกลับ
เข้าไปในห้อง

ที่ชั้นล่าง มัวซินหงนั่งอยู่บนโซฟา มองป้าหลันที่กำลัง
เดินลงมาข้างล่าง พลังถาม “อิงเออร์เป็นอะไรไป”

“คุณท่านคะ ดูเหมือนว่าคุณหนูสามจะทะเลาะกับ
คุณชายสามตระกูลฉีคะ” ป้าหลันพูดไปตามความจริง

“ช่วงนี้รู้สึกว่ายอิงเออร์จะมีเรื่องบางอย่างอยู่ในใจ หรือจะ
เกี่ยวกับฉีวี้ ดูเหมือนว่าฉีฉินคงต้องหาเวลาไปเจอกับฉีวี้สัก
หน่อยแล้ว” เมื่อมัวซินหงพูดจบก็ลุกขึ้นเดินขึ้นไปบนชั้นสอง

มัวซิงอิงนอนหลับตาอยู่บนโซฟา พลังกอดตุ๊กตาแน่น
“อิงเออร์”

“พ่อเข้านอนแล้วไม่ใช่หรอคะ” มัวซิงอิงลุกขึ้นนั่ง พลัง
มองพ่อของตัวเอง นี่เธอทำให้เขาเป็นห่วงอีกแล้วใช่ไหม

“ตึกตื้นขนาดนี้แต่เสียงโทรศัพท์กลับดังไม่หยุด พ่อก็เลย ตื่นขึ้นมาดู” คำพูดของมัวซิงหงหมายความว่าเขารู้แล้วว่าฉือวี โทรหาเธอ

มัวซิงอิงแม้ริมฝีปาก “ไม่มีอะไรหรอกค่ะ! หนูแค่ไม่ อยากรับโทรศัพท์”

“ลูกรีบบอกความจริงกับพ่อมา ลูกยังชอบฉือวู่อยู่ใช่ไหม” อันที่จริงมัวซิงหงกลัวเรื่องนี้มากที่สุด ถ้าหากเวลาผ่านมามาก นานแล้วยังลืมไม่ได้ ลูกสาวของเขาก็คงถูกกำหนดมาให้ต้อง เจ็บปวด

“เปล่าค่ะ จะเป็นไปได้ยังไงกันล่ะคะ เขามีผู้หญิงคนอื่น แล้วนะ” มัวซิงอิงส่ายหน้าปฏิเสธ เธอไม่ชอบเขา ไม่เลยสักนิด!

มัวซิงหงทอดลูกสาวเบาๆ “ถ้าลูกปล่อยเขาไปไม่ได้ ก็ ลองสูดอีกครั้งสิ เหมือนกับเมื่อก่อน ชอบก็คือชอบ”

“พ่อคะ ทุกอย่างมันไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว มันย้อนกลับ ไปเหมือนในอดีตไม่ได้อีกแล้วค่ะ” เมื่อก่อนเพราะว่ามัวซิงอิง ยึดมันเกินไป เธอจึงถูกความเย็นชาและความไร้เยื่อใยของเขา ทำร้าย แต่ผู้ชายก็เหมือนๆ กันหมด พ่อเธอไม่รักแล้ว แต่นิสัย

ชอบเอาชนะทำให้เขาไม่ยอม เขาเลยพยายามจะย้อนกลับมา และบอกว่าต้องการเธอ

มัวชินหงมองความเศร้าในแววตาของลูกสาว เดิมทีเขาคิดว่าการปรากฏตัวของอีฉีเห่าจะทำให้ลูกสาวลืมความรู้สึกที่มีต่อฉีอวี๋ลงได้ แต่ในความเป็นจริง เธอกลับยังลืมไม่ได้เลย

หลังจากตื่นขึ้น มัวชิงอิงก็ตัดสินใจว่าจะลืมทุกอย่างเกี่ยวกับฉีอวี๋ เธอยิ้มหวานเมื่ออยู่ต่อหน้าอีฉีเห่า และพยายามทำตัวเองให้มีความสุข

หลังเลิกงาน ทั้งสองคนนั่งอยู่ด้วยกันที่ริมแม่น้ำ อากาศเริ่มเย็นลงแล้ว เสื้อกันลมสีครีมบางๆ พลั้วไหวไปตามแรงลม อีฉีเห่ากอดเธอเบาๆ “ชิงอิง ไม่ไปอิตาลีกับผมจริงๆ เหนอ”

“คุณไปทำธุระไม่ใช่เหรอ ฉันไปก็เกะกะเปล่าๆ อีกอย่างฉันไม่อยากให้พ่ออยู่คนเดียวด้วย” มัวชิงอิงกอดเขากลับ มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ยังปล่อยวางไม่ได้ ครั้งนี้เป็นการรวมตัวกันของตระกูลอี เธอก็เลยไม่อยากไป

“โอเค ถ้าอย่างนั้นคุณรอผมนะ ผมจะรีบกลับมา” อันที่จริงอีฉีเห่าเองก็ไม่อยากไป แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เหล่าผู้อาวุโสของ

ตระกูลอีขอให้เขากลับไป มัวซิงอิงเองก็คิดว่าเขาควรจะไป ถึง
ยังไงเขาก็เป็นคนตระกูลอี เขาคือหนึ่งในสมาชิกของตระกูลอี
เช่นกัน

มัวซิงอิงพูดด้วยรอยยิ้ม “อืม ฉันจะรอคุณกลับมา” เธอ
ตัดสินใจที่จะเปิดใจยอมรับเขาแล้ว มีเพียงแค่การยอมรับอีฉีเฮ่า
เท่านั้น เธอถึงจะลืมทุกอย่างที่เกี่ยวกับฉีอวี่

วันต่อมา อีฉีเฮ่านั่งเครื่องบินไปอิตาลี ส่วนมัวซิงอิงก็นั่ง
อยู่ในห้องทำงาน พลังมองขมตรงหน้า แต่กลับไม่มีความ
อยากอาหาร ตอนนั้นเอง โทรศัพท์ในห้องทำงานก็ดังขึ้น
“ผู้จัดการมั่วคะ ผู้จัดการชู่จากชู่กรุ๊ปโทรมาค่ะ”

ผู้จัดการชู่จากชู่กรุ๊ป ชูววินหวงจั้นเหอ เขาโทรหาเธอมี
ธุระอะไร

“ผู้จัดการชู่” น้ำเสียงของมัวซิงอิงทั้งนิ่งเฉยและสุภาพ

“คุณหนูสามตระกูลมั่ว ได้ยินเสียงผมทำไมดูไม่ดีใจเลย
ล่ะครับ” ชูววินหวงฟังโซฟา พลังฟังเสียงเย็นชาจากปลายสาย

“ไม่ทราบว่าคุณจัดการซูโทรหาฉันมีธุระอะไรหรือเปล่าคะ”
พอได้ยินเสียงเขา มัวซิงอิงก็อยากจะกดตัดสายไปซะให้รู้แล้วรู้
รอด พวกเขาไม่ได้ทำธุรกิจร่วมกัน การที่เขาโทรมาหาเธอแบบ
นี้น่าจะไม่ใช่เรื่องที่ดี

“ผมอยากเชิญคุณหนูสามมาดื่มด้วยกันสักแก้วจะได้ไหม
ครับ” ซูอวี่นหรงเชิญเธอ

มัวซิงอิงขมวดคิ้ว “ขอโทษจริงๆ ค่ะ ฉันไม่มีเวลาเลย
ผู้จัดการซูน่าจะมาชวนผิตคนแล้ว”

“คุณหนูสามไม่ต้องรีบปฏิเสธเร็วขนาดนั้นก็ได้ ค่ะ ค่ะ
โรสบาร์ คุณวิลเลียมเองก็มาด้วย ผมคิดว่าคุณหนูสามน่าจะ
อยากรู้อะไรบางอย่าง เอาเป็นว่าสามทุ่มคืนนี้ พวกเราจะรอนะ
ครับ” ซูอวี่นหรงตัดสายไปทันทีที่พูดจบ

คุณวิลเลียม...เกี่ยวกับเรื่องสัญญาอันไหน

โซเฟียซบอยู่ในอ้อมกอดของซูอวี่นหรง “พี่ นังมัวซิงอิง
มันจะมาแน่ๆ ใช่มั้ย”

“แนสิ” ซูวีนทรงพยักหน้า “ไม่ต้องห่วง พี่จะช่วยเธอจัดการผู้หญิงคนนั้นเอง”

“ขอบคุณนะ พี่นี่ดีกับฉันที่สุดเลย คีนี่ฉันจะต้องทำให้หนังแพศยาคนนั้นเสียใจให้ได้ อยากมายั่วโมโหฉันดีนัก!” สายตาของโซเฟียเต็มไปด้วยความร้ายกาจ ฉีวี่ไม่ยอมเจอเธอไม่ว่าเธอจะไปที่บ้านหรือบริษัท ก็จะถูกเขาปฏิเสธโดยอ้างว่างานยุ่งอยู่เสมอ

ซูวีนทรงโน้มตัวลงไปจูบเธอ “อย่าย่า ถึงเธอจะแต่งงานกับฉีวี่ แต่ก็ห้ามลืมนะ เข้าใจไหม” แม้ว่าตอนนี้จะอยู่ในห้องทำงานของบริษัท แต่ทั้งสองคนที่อยู่บนโซฟาก็ยังคงนัวเนียกันไม่หยุด

เพื่อให้มัวซิงอิงต้องสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง โซเฟียจะปฏิเสธความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับซูวีนทรงได้ยังไง คนที่เธอต้องการก็คือฉีวี่ トラบใดที่มัวซิงอิงยอมแพ้ ฉีวี่ก็จะเป็นของเธอเพียงคนเดียว

บทที่ 620 ใจร้อนกินเต้าหู้ร้อนไม่ได้¹

สุดท้ายมัวซิงอิงก็ยังคงไปตามนัด รถสปอร์ตสีแดงจอดลงที่ลานจอดรถก่อนที่เจ้าของรถจะเดินเข้าไปในโรสบาร์

ซูอวี่นหรงนั่งอยู่ในห้องส่วนตัวห้องเล็ก ตรงหน้ามีนมหนึ่งแก้วและเหล้าหนึ่งแก้ว ผงสีขาวถูกเทลงในแก้วนม ก่อนจะถูกเขย่าเบาๆ

เมื่อมัวซิงอิงเดินเข้ามาในห้องส่วนตัว ก็เห็นซูอวี่นหรงนั่งกอดสาว ๆ อยู่บนโซฟา พลังดื่มเหล้าและพูดคุยอย่างสนุกสนาน ทว่ากลับไม่เห็นวิลเลียม

“ผู้จัดการซู” มัวซิงอิงเห็นซูอวี่นหรงเอาแต่คลอเคลียกับสาว ๆ ที่อยู่ข้างๆ และดูเหมือนว่าจะไม่สนใจกับการมาของเธอสักเท่าไร

¹ หมายถึง ต้องมีความอดทนรอคอย เพื่อทำบางสิ่งบางอย่างให้สำเร็จ

“คุณหนูสามตระกูลมัวมาแล้ว” ชูวีนหงส่งสายตาให้ผู้หญิงสองคนที่อยู่ข้างๆ ออกไป “มาๆ เชิญนั่งก่อนครับคุณหนูสาม”

มัวซิงอิงตั้งใจนั่งให้ห่างจากเขา “ผู้จัดการชูคะ ฉันมีเวลาไม่มาก ถ้าคุณมีอะไรจะพูดก็พูดมาตรงๆ เถอะค่ะ”

“รีบร้อนอะไรกันล่ะครับ ข้างนอกอากาศหนาว ตึมนมอุ่นๆ สักแก้วก่อนเถอะ!” ชูวีนหงยื่นแก้วนมอุ่นๆ ให้เธอ

มัวซิงอิงมองด้วยสายตาระมัดระวัง และไม่ได้ยื่นมือออกไปรับ

“หรือว่าคุณหนูสามอยากดื่มเหล้าเหรอครับ” ชูวีนหงหันไปหยิบแก้วเหล้า

“ไม่เป็นไรค่ะ” มัวซิงอิงหยิบแก้วนมมา “ผู้จัดการชู ฉันอยากทราบเรื่องที่คุณพูดถึงคุณวิลเลียม”

ชูวีนหงนั่งลงข้างๆ เธอ “คุณหนูสามตระกูลมัว ที่วิลเลียมต่อสัญญากับพวกคุณครั้งนี้ คุณก็รู้สึกแปลกๆ เหมือนกันใช่ไหม”

“ผู้จัดการซู คุณรู้เหตุผลไม่ใช่เหรอถึงได้นัดฉันมาเจอ แล้วคุณวิลเลียมล่ะ เขาอยู่ที่ไหน” มัวซิงอิงรู้สึกแปลกๆ เพราะถึงยังงิซูอวินหรงก็ไม่ใช่คนดีอะไร

“เขาบอกว่าอีกเดี๋ยวก็นะถึงแล้ว พวกเรารอเขาหน่อยก็แล้วกัน!” ซูอวินหรงหยิบแก้วเหล้าขึ้นมา ก่อนจะดื่มเข้าไปแล้วแล้วแก้วเล่า โดยไม่ได้บังคับให้มัวซิงอิงดื่ม

การที่ซูอวินหรงเป็นแบบนี้ทำให้มัวซิงอิงเบาใจไปไม่น้อย เธอดื่มหมในแก้วไปครึ่งแก้วแล้ว แต่วิลเลียมกลับยังไม่มาสักที

ฉิววักกับวินเซนต์นัดกันมาดื่มเหล้าที่นี้พอดี เมื่อรถสีน้ำเงินจอด รถสปอร์ตสีแดงที่คุ้นเคยก็สะท้อนเข้ามาในสายตา

มัวซิงอิงมาที่นี้ทำไม เธอมาคนเดียวงั้นเหรอ เท่าที่เขารู้ตอนนี้ฉิวเข้าไปได้ดีแล้ว เธอนึกครึ้มอะไรถึงได้มาดื่มเหล้าที่นี้คนเดียว

เธอหลบหน้าเขาตั้งหลายวัน พอเห็นว่าเธอใจหาย เขาก็เลยไม่ได้ตามต่อแยะเธอ แล้วก็ไม่ได้ไปเจอเธอด้วย

พอเห็นรถของเธอ ในหัวใจของเขาก็มีความหวังขึ้นมาเล็กน้อย หวังว่าจะได้เจอกับเธอ ถึงแม้ว่าจะเป็นแค่เรื่องบังเอิญก็ตามที

มั่วซิงอิงวางแก้วลง แล้วหยิบเสื้อกันลมสีแดงที่อยู่ข้างๆ ขึ้นมา “ผู้จัดการชุกคะ ถ้าวิลเลียมไม่มา ฉันก็ขอตัวกลับก่อน”

“คุณหนูสามตระกูลมั่ว” ชูววินหรงเอื้อมมือไปจับมือเธอเอาไว้ “นี่ยังไม่ถึงครึ่งชั่วโมงเลยนะครับ ระหว่างทางอาจจะมีการให้ล่าช้าก็ได้”

มั่วซิงอิงสะบัดมือของเขาออก “ผู้จัดการชุกกรุณาให้เกียรติฉันด้วย”

“ครับๆ ไม่จับครับ ไม่จับ” ชูววินหรงถอยหลังหนึ่งก้าวว่ากันว่าใจร้อนกินเต้าหู้ร้อนไม่ได้ สาวงามก็อยู่ตรงหน้า ยังจะกลัวไม่ได้กินอีกหรือไง

ตอนนี้มั่วซิงอิงรู้สึกร้อนแปลกๆ เหมือนความร้อนปะทุออกมาจากส่วนลึกในร่างกาย เพราะฮีตเตอร์ในห้องนี้ร้อนเกินไปจนเธอเธอก็สวมแค่เสื้อเชิ้ตสีขาว แต่ทว่ากลับรู้สึกร้อนมากจนเริ่มจะเวียนหัว

“ผู้จัดการซู จันรู้สึกไม่สบาย คงต้องขอตัวกลับก่อน”
มัวซิงอิงเพิ่งจะลุกขึ้น ก็รู้สึกเวียนหัวจนต้องจับที่วางแขนของ
โซฟาไว้เพื่อพยุงตัว

“คุณหนูสามตระกูลมั่ว คุณไม่สบายตรงไหนเหรอครับ
ให้ผมไปส่งไหม” ซูอวิ๋นหรงยิ้มอย่างชั่วร้าย

“ไม่ค่ะ ไม่ต้อง ฉันกลับเองได้” มัวซิงอิงยืนขึ้นอีกครั้ง แต่
ทว่าทั้งตัวกลับอ่อนปวกเปียก จนตกอยู่ในอ้อมกอดของ
ซูอวิ๋นหรง

ซูอวิ๋นหรงโอบเอวบางของเธอไว้แน่น นิ้วมือไต่ไปบน
แก้มสีแดงระเรื่อของเธอ “คุณเป็นผู้หญิงที่สวยงามจริงๆ”

“ปล่อยฉันนะ” มัวซิงอิงรู้สึกอ่อนแรง เลยปล่อยให้ผู้ชาย
ตรงหน้าเริ่มทำมิดีมิร้ายกับร่างกายของเธอ

“ผมจะปล่อยคุณไปได้ยังไง ไม่ง่ายเลยนะที่จะมีโอกา
สแบบนี้” ซูอวิ๋นหรงอุ้มเธอขึ้นมา และให้เธอนอนลงบนโซฟา

มัวซิงอิงกำหมัดแน่น “อย่ามาแตะต้องตัวฉันนะ!”

“คุณหนูสาม เชื่อสิ เตี่ยคุณก็ชอบ” ชูวีนทรงเริ่มปลดกระดุมเสื้อของเธอ ส่วนมืออีกข้างก็ฉีกถุงน่องสีดำของเธอจนขาด

“คุณใส่อะไรลงไปไหนม” มัวซิงอิงอยากจะสะบัดมือของเขาออก อยากจะหลบเลี่ยงเขา แต่กลับไม่มีเรี่ยวแรงเลยแม้แต่หน่อย

ชูวีนทรงหัวเราะ “ของดีสิครับ”

“ไอ้สารเลว!” มัวซิงอิงไม่น่าหลงเชื่อเขาเลย ตอนแรกที่เขายอมมาก็เพราะอยากรู้ว่าสัญญาของบริษัทวิลเลียมเกี่ยวข้องกับฉีวี่หรือเปล่า เธอเลยตกหลุมพรางของชูวีนทรง

“โอเค ผมมันสารเลว! แต่ถึงยังไงคุณก็หนีคนสารเลวคนนี้ไม่พ้นอยู่ดี” ชูวีนทรงออกแรงดึงทั้งเสื้อผ้าของเธอ จนชุดชั้นในสีเหลืองอ่อนปรากฏออกมาให้เห็น

มัวซิงอิงออกแรงดิ้น แต่ยิ่งดิ้นมากเท่าไร ชูวีนทรงก็ยิ่งจับเธอแน่นขึ้น แขนขาวเนียนของเธอเต็มไปด้วยรอยฟกช้ำ เพราะถูกชูวีนทรงบีบเอาไว้

“ปล่อยนะ! อย่ามาแตะต้องตัวฉัน!” มัวซิงอิงได้แต่ผลักผู้ชายตรงหน้าอย่างอ่อนแรง เธอกลัวจนน้ำตาไหลออกมาเป็นทาง

“ถ้าคุณชายสามตระกูลฉินมาเห็นพวกเราอยู่ด้วยกันแบบนี้ เขายังจะเอาคุณอยู่ไหม ถ้าเขาไม่เอาคุณแล้ว คุณมาคบกับผมเถอะ” ริมฝีปากของซุ้อวินหรงจูบไล่ไปตามหน้าผาก แก้ม ปลายจมูกและริมฝีปากของเธอ

มัวซิงอิงเบือนหน้าหนี

“คิดว่าจะหลบพ้นหรือ” ซุ้อวินหรงจับใบหน้าของเธอให้หันกลับมา แก้มของมัวซิงอิงถูกเขายบีบอย่างแรงจนความเจ็บปวดทำให้สติของเธอกลับคืนมาเล็กน้อย เธอเลยเอื้อมมือไปคว้าขวดเหล้าขึ้นมา และใช้แรงทั้งหมดที่มีทุบลงไปที่หัวของซุ้อวินหรงอย่างแรง

หัวของซุ้อวินหรงถูกฟาดอย่างแรง ถึงแม้ว่ากำลังของมัวซิงอิงจะมีไม่มากนัก แต่ก็ทำให้เขาต้องปล่อยมือเพราะความเจ็บปวด

มั่วซิงอิงผลึกเขาออก แต่เดินได้เพียงแค่สองก้าว ชู-
วีนหรงก็จับเธอเอาไว้ ข้อเท้าของเธอถูกดึงจนทำให้ล้มลงบน
พื้นอย่างแรง หน้าผากกระแทกเข้ากับมุมโต๊ะ จนกลืนเลือด
ลอยฟุ้ง

เจ็บ ตอนนี้เธอไม่รู้สึกอะไรเลยนอกจากความเจ็บปวด
เจ็บ เจ็บมากๆ

ชูวีนหรงลุกขึ้นยืน แล้วนั่งยองๆ ลงข้างเธอ ฝ่ามือ
ใหญ่ๆ ของเขาบีบคอของเธอแน่นจนคอแทบหัก พลังตะโกน
ใส่เธออย่างโหดเหี้ยม “กล้าดียังไงถึงได้ทำร้ายฉัน! การที่ฉัน
ชอบถือว่าเป็นโชคดีของแก แกมันไม่รู้ผิดชอบชั่วดีเลยจริงๆ!”

ลมหายใจของมั่วซิงอิงเริ่มอ่อนลงเรื่อยๆ เธอรู้สึกว่
ตัวเองเริ่มจะหายใจไม่ออก “ฉิ...ฉิวี่” คนเพียงคนเดียวที่อยู่ใน
ใจของเธอก็คือเขา

“แฟนแกไม่มีทางมาช่วยแกได้หรอก คินนี้ แกจะต้องเป็น
ของฉันแค่คนเดียว!” ชูวีนหรงปล่อยมือ ก่อนที่วินาทีต่อมาจะ
ดึงกระบี่ของเธ่อออก

“ไม่ละ ไม่ได้!” มือของมัวซิงอิงกวาดไปทั่วโต๊ะกลาง เธอคว้าที่เขี่ยบุหรี่ขึ้นมาฟาดไปที่ใบหน้าของซูววินหรงแรงๆ หลายที เธอไม่มีทางยอมให้ผู้ชายตรงหน้าจะต้องตัวเธอได้อย่างแน่นอน ไม่ยอมเด็ดขาด!

ซูววินหรงยกมือขึ้นมาปิดหน้าด้วยความเจ็บปวด “นั่งตัวดี!”

เมื่อมัวซิงอิงเห็นเขาปล่อยมือ เธอก็พยายามยันตัวลุกขึ้น แล้วอดทนต่อความเจ็บปวดทางกาย วิ่งไปเปิดประตูห้องส่วนตัว เพื่อที่จะหนีออกไป

“นั่งตัวดี! แกกล้าหรือนั่นเธอ!” ซูววินหรงรีบลุกขึ้นวิ่งตามเธอไป ทว่ามัวซิงอิงที่แทบจะเปลี่ยนเปล่าได้หนีออกไปจากห้องส่วนตัวเรียบร้อยแล้ว

บทที่ 621 ยังไม่ได้ทำอะไรเธอจริง ๆ

ฉีอวีกับวินเซนต์เพิ่งจะเดินขึ้นมาบริเวณห้องส่วนตัว
ชั้นสอง ก็ถูกร่างร่างหนึ่งพุ่งเข้ามาหาอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเห็น
ซูอวินหรงที่กำลังตาลีตาเหลือกวิ่งตามออกมา

“ฉะ...ฉีอวี” มั่วชิงอิงพึมพำ เธอต้องฝันไปแน่ๆ ทำไมถึง
ได้กลิ่นที่คุ้นเคยของเขาขึ้นมาได้ แล้ววินาที่ต่อมาเธอก็หมดสติ
ไป

“อิงเออร์” ฉีอวีมองบาดแผลมากมายที่อยู่บนตัวของเธอ
มองหน้าผากที่มีเลือดสีแดงสดไหลออกมา มองเสื้อผ้าบน
ร่างกายของเธอที่ถูกฉีกขาด เขากอดเธอแน่น ก่อนจะหยิบ
เสื้อสุทของตัวเธอที่พาดอยู่บนแขนมาคลุมให้เธอ

“คะ...คุณชายสาม” ซูอวินหรงก้าวถอยหลังด้วยความ
ตกใจเมื่อเห็นคนที่อยู่ตรงหน้าอย่างชัดเจน

ฉือวี้กอดคนในอ้อมแขนไว้ พลังยกขาขึ้นเตะ ชูวีนหง
ถอยหลังไปหลายก้าวก่อนจะล้มลงบนพื้นอย่างแรง พร้อมกับ
แยกเขี้ยวยิงฟันด้วยความเจ็บปวด

“วินเซนต์” ฉือวี้อ้อมมั่วชิงอิงเดินกลับเข้าไปในห้องส่วนตัว
มองข้าวของที่ระเกะระกะภายในนั้น มีเสื้อกันลมสีแดงและ
กระเป๋าสานเลathersวางอยู่บนโซฟาซึ่งดูแล้วน่าจะเป็นของ
มั่วชิงอิง

วินเซนต์หิ้วชูวีนหงเดินเข้ามาในห้องส่วนตัว เมื่อ
ปล่อยมือ เขาก็ล้มลงบนพื้นอย่างแรงอีกครั้ง

“นายน้อยชู คุณชอบผู้หญิงของผมเหรอ” ฉือวี้วาง
มั่วชิงอิงลงบนโซฟาอย่างแผ่วเบา แล้วเดินเข้าไปหาชูวีนหง

“คุณชายสาม คุณเข้าใจผิดแล้ว” ตอนนี้ชูวีนหงเริ่มจะ
รู้สึกเสียใจขึ้นมาแล้วจริงๆ ไม่ใช่เรื่องง่ายที่เขาจะมีโอกาสดีๆ
แบบนี้ กว่าจะเข้าหามั่วชิงอิงได้ เขาต้องรอตั้งนานกว่าอีจี้เฮ่าจะ
ไม่อยู่ที่ลอนดอน แต่เขาไม่คิดเลยจริงๆ ว่าจะบังเอิญมาเจอ
กับฉือวี้ที่นี้เข้า

“เข้าใจผิดนั้นหรือ คิดว่าฉันตาบอดหรือไง” ฉีอวีจ้องมองเขาอย่างโกรธแค้น “แกใช้มือข้างไหนแตะต้องเธอ มือนี้ใช่ไหม” รองเท้าหนังสีดำแวววาวเหยียบลงบนมือของซูอวี่นหรง จากนั้นฉีอวีก็ออกแรงเหยียบอย่างไร้ความปราณี ในเมื่อกล้าทำร้ายมั่วซิงอิง ก็มีราคาที่จะต้องชดใช้

“โอ้ย เจ็บๆ คุณชายสามๆ ผมไม่ได้ทำอะไรเธอจริงๆ นะ ผมยังไม่ได้แตะต้องเธอเลยจริงๆ” ซูอวี่นหรงขอร้อง

ฉีอวีเปลี่ยนตำแหน่ง “ในเมื่อไม่ใช้มือข้างนี้ ก็คงจะเป็นมือข้างนี้สินะ” ใบหน้าของเขาเย็นชาอย่างที่สุด เปลี่ยนจากความอบอุ่นและอ่อนโยนตามปกติ กลายเป็นเย็นยะเยือกเสียจนอาจจะทำให้คนมองต้องถึงแก่ชีวิต

ไม่ใช่ว่าเขาใจดี เพียงแค่เขาไม่อยากทำตัวโหดเหี้ยมถึงขนาดนี้ แต่ครั้งนี้ ซูอวี่นหรงกล้าทำแบบนี้กับมั่วซิงอิง นี่คือผลที่เขาสมควรจะได้รับ และฉีอวีไม่มีวันออมมือให้แน่นอน

วินเซนต์ยืนมองอยู่ข้างๆ ครั่งนี้ซูอวี่นหรงยั่วโมโหฉีอวีเข้าให้แล้ว ก็สมควรที่จะได้รับผลของการกระทำ อย่างมองว่าปกติเพื่อนของเขาคนนี้สุขภาพเรียบร้อยและมีมารยาทแล้วจะมา

ทำอะไรใส่ได้ง่ายๆ นั่นก็เพราะยังไม่ได้สัมผัสกับเส้นต่ำสุดของ
ฉีอวี แต่ถ้าหากกล้าเส้นเมื่อไร รับรองว่าแค่นี้ต้องชำระอย่าง
แน่นอน มิหนำซ้ำยังกล้ามาตะตองผู้หญิงที่เพื่อนเขารักมาก
ที่สุดอีก ถึงแม้อยากช่วยก็คงจะช่วยไม่ได้! สมควรแล้วที่
ซูอวินทรงต้องเจอกับจุดจบแบบนี้

ที่ฉีอวีกับโซเฟียยังคงกัน เพียงเพราะอยากให้ชายชราชูลดความระแวงระวังที่มีต่อตัวเอง เขาถึงจะสามารถสืบเบื้องหลัง
ทุกอย่างเกี่ยวกับตระกูลซูได้

มือทั้งสองข้างของซูอวินทรงถูกรองเท้าหนังของฉีอวี
เหยียบจนเป็นแผล ก่อนจะหมดสติไปเพราะความเจ็บปวด ถ้า
หากฉีอวีต้องการ ต่อให้เป็นชีวิตของซูอวินทรง เขาก็สามารถ
จัดการได้ภายในพริบตา

“วินเซนต์ส่งมันไปโรงพยาบาล แล้วก็จัดการเรื่องนี้ให้
ด้วย” ฉีอวีหันหลังกลับไปอุ้มมัวซิงอิงขึ้นมา ก่อนจะดึงเธอเข้ามา
อยู่ในอ้อมกอดอย่างนุ่มนวล

ฉีอวีพามัวซิงอิงไปที่คอนโดเล็กๆ ในเมือง แล้วให้หมอ
ประจำตระกูลฉีมาทำแผลให้ เธอถูกซูอวินทรงวางยา โซคติที่ยา

ไม่รุนแรงนัก เธอจึงเพียงแค่หมดสติและรู้สึกอ่อนวูบวาบไป
ทั้งตัว แต่ไม่มีอาการแทรกซ้อนอย่างอื่น

หลังจากที่ฉีควีส่งหมอกลับไป เขาก็เดินกลับมาที่ห้อง
และนั่งลงข้างๆ เตียง พลังมองดูมั่วซิงอิงที่ยังไม่ได้สติ ถ้าวร
อีกสองสามวัน บางทีเรื่องแบบนี้อาจจะไม่เกิด เขาไม่น่าโกรธ
เธอเลย ถึงแม้ว่าเธอจะไม่ยอมเจอหน้าเขา ไม่ยอมรับโทรศัพท์
เขา เขาก็ควรจะดูแลเธอให้ดี ถ้าหากคืนนี้เขาไม่ได้ไปที่โรสบาร์
ผลที่เกิดขึ้นจะเป็นอย่างไร เธอจะถูกชู้วันทรงทำร้ายหนักขนาด
ไหน แค่คิดเขาก็รู้สึกกลัวอย่างที่สุด และได้แต่โทษตัวเอง เขารัก
เธอไม่ใช่เธอ ปากบอกว่าจะทำให้เธอมีความสุขไม่ใช่เธอ
แล้วสุดท้ายทำไมถึงปล่อยให้เธอได้รับบาดเจ็บและต้องมาอับ
อายถึงขนาดนี้

เขาเอื้อมมือไปลูบแผลบนหน้าผากของเธอเบาๆ เธอ
ต้องเจ็บมากแน่ๆ แผลใหญ่ขนาดนี้ แถมยังรอยฟกช้ำตาม
ร่างกายอีก

“อิงเออร์ อิงเออร์ของผม ผมขอโทษ” เขาขอโทษเธอ
ทั้งๆ ที่รู้ว่าตอนนี้เธอคงจะไม่ได้ยิน แต่เขาก็อยากจะพูด
อยากจะขอโทษเธอ

มั่วซิ่งอิ่งที่หมดสติยังคงส่งเสียงครางอย่างทุกข์ทรมาน บนหน้าผากมีเหงื่อซึมออกมาตลอด แถมคิ้วยังขมวดเป็นปมแน่น เธอกำลังฝันร้ายอยู่ใช่ไหม

ฉือวีใช้ผ้าขนหนูเช็ดใบหน้าเล็กๆ ที่แดงระเรื่อให้เธออยู่ตลอด พลังกุ่มมือของเธอเอาไว้แน่น แต่เธอยังคงตัวร้อนและเหงื่อออกไม่หยุด

ฉือวีไม่ได้นอนเลยทั้งคืน ได้แต่นั่งอยู่ข้างเตียงกับเธอแบบนั้น แต่เธอกลับยังคงไม่ได้สติ

เขาเลยโทรไปเรียกหมอมาอีกครั้ง จากนั้นหมอก็ตรวจร่างกายของเธออย่างละเอียด

“อิ่งเออร์เป็นยังไงบ้างครับ ทำไมเธอถึงยังไม่ฟื้นสักที”
ฉือวีถามด้วยความกังวล

“คุณชายสามอย่ากังวลไปเลยครับ คุณหนูสามได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจอย่างหนัก บวกกับร่างกายอ่อนแอมาก ก็เลยยังไม่ฟื้นเท่านั้นเอง” หมอพูดกับเขา

“แล้วเธอจะฟื้นเมื่อไหร่ครับ ดูเหมือนว่าเธอจะมีไข้ด้วย”
ฉือวี่มองมั่วชิงอิงที่ดูอ่อนแอ จู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนว่าเขากำลังจะ
สูญเสียชีวิตไป

มั่วชิงอิงที่เคยมีรอยยิ้มสดใส มั่วชิงอิงที่ทั้งมีชีวิตชีวาและ
น่ารัก เพราะเขา ทำให้ความสดใสของเธอค่อยๆ จางหายไปที
ละน้อย แล้วตอนนี้เขาจะต้องทำอย่างไร

“คุณชายสาม เพราะคุณหนูสามถูกวางยา เมื่อยาหมด
ฤทธิ์ ก็ไม่เป็นอะไรแล้วล่ะครับ”

เขารู้สึกโล่งใจขึ้นเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำพูดของหมอ

ตอนที่มั่วชิงอิงฟื้น ก็เป็นเวลาเกือบจะเที่ยงแล้ว เธอ
พยายามเปิดเปลือกตาที่หนักอึ้ง มองดูสภาพแวดล้อมที่ไม่
คุ้นเคย ก่อนจะตัวสั่นสะท้านขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว เรื่องราวทุก
อย่างวิ่งวนอยู่ในจิตใจของเธออย่างชัดเจน

ซูวี่นหวางวางยาเพื่อที่จะฆ่าฉือวี่ เธอแล้วตอนนี้เธออยู่ที่
ไหน เธอจำได้แค่เธอวิ่งออกมาจากห้องส่วนตัว หลังจากวิ่ง
ชนใครคนหนึ่งอย่างแรง เธอก็หมดสติไป

มัวชิงอิงยันทัวเพื่อที่จะลุกขึ้น ตอนนั้นเองประตูก็ถูกเปิดออก ฉิววีเดินเข้ามาพร้อมกับโจ๊กร้อนๆ หนึ่งชาม เมื่อเห็นว่าเธอทำท่าจะลุกขึ้น เขาจึงรีบก้าวเท้าไปข้างเตียง วางโจ๊กลงจากนั้นก็ช่วยพยุงเธอ “อิงเออร์ คุณยังขยับมากๆ ไม่ได้นะ นอนลงดีๆ เลย”

“ทำไมถึงเป็นคุณ” มัวชิงอิงมองฉิววี ที่แท้กลืนที่คุ้นเคยนั้นก็คือเขาจริงๆ ที่แรกเธอคิดว่าตัวเองแค่หลอนไป คิดว่าตัวเองคิดถึงเขามากเกินไป ก็เลยเกิดเป็นภาพหลอนแบบนั้นขึ้น

“ไม่ดีใจเหรอที่เห็นผม” ฉิววีถูกสายตาห่างเหินของเธอทิ่มแทง เขาคิดว่าเธอจะดีใจที่ได้เจอเขาซะอีก เห็นๆ อยู่ว่าเมื่อคืนเธอเรียกชื่อเขาตลอดทั้งคืน คนที่จิตใต้สำนึกของเธอต้องการก็คือเขาไม่ใช่เธอ

แต่ทำไมตอนนี้เธอกลับทำท่าระแวงระวังและห่างเหิน

มัวชิงอิงยกผ้าห่มขึ้น ทำท่าจะลุกเดินออกไป เธออยากกลับบ้าน แต่กลับถูกฉิววีรั้งตัวเอาไว้ “อิงเออร์ คุณบาดเจ็บอยู่จะขยับตัวสุมสัสมหำไม่ได้นะ” พอฉิววีเห็นเธอเป็นแบบนี้ เขาก็

ยิ่งเจ็บปวดในหัวใจ แขนยาวๆ ของเขาเอื้อมไปดึงเธอมาไว้ใน
อ้อมกอด

ยาวยาว

บทที่ 622 คุณจะทำอะไรไหม

มั่วซิงอิงเอี่ยมมือไปลูบหน้าผากที่ยังคงปวดอยู่ของตัวเอง
“ขอบคุณมากนะ ที่เมื่อคืนคุณช่วยฉันเอาไว้” ถ้าหากเป็นคนอื่น
เธอคงไม่ได้นอนหลับอย่างสงบแบบนี้หรอกใช่ไหม

“เด็กดี พักผ่อนก่อนเถอะ” ฉิววีให้เธอนั่งลง จากนั้นก็
หยิบหมอนอิงมาให้เธอพิงหลังสบายๆ

“หิวไหม กินโจ๊กหน่อยนะ” เขายกชามโจ๊กที่อยู่ข้างๆ
ขึ้นมา พร้อมกับหยิบช้อน

มั่วซิงอิงมองโจ๊กสีแปลกๆ ที่อยู่ตรงหน้า ก่อนจะเงยหน้า
มองฉิววี “ผมทำเอง ถ้าคุณไม่ยากกิน เดี๋ยวผมไปซื้อใหม่ให้
เอาไหม” ฉิววีกำลังจะวางชามลง ทว่ามั่วซิงอิงกลับดึงเขาเอาไว้
แล้วอ้าปากกินโจ๊กที่เขาป้อน

รสชาติของโจ๊กดูเหมือนจะเค็มเล็กน้อย แต่เธอหิวมาก
จริงๆ อีกอย่างเขาเป็นคนทำเอง เธอจึงยิ่งซาบซึ้งใจ

น้ำตาของเธอไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว เธอคิดว่าฉีอวีเกลียดเธอ เธอโกรธเขาเพราะเขากับโซเฟียดูจะสนิทสนมกันมาก ที่เธอบอกว่าไม่โกรธนั้นเป็นเรื่องโกหก

แต่ตอนนี้พอเห็นเขาต้มโจ๊กด้วยตัวเองและป้อนเธอ เธอก็รู้สึกแสบจุก ก่อนที่น้ำตาจะไหลออกมาไม่หยุด

ฉีอวีวางชามลง “เป็นอะไรไป ร้องให้ทำไม โจ๊กไม่อร่อยใช่ไหม ไม่อร่อยก็ไม่ต้องกิน เดี๋ยวผมจะลงไปซื้อให้ใหม่”

เมื่อได้ยินคำพูดของเขา น้ำตาของมั่วชิงอิงก็ยิ่งพร่างพรูออกมา มือเล็กๆ จับแขนเสื้อของเขาเอาไว้แน่น

“อิงเออร์” ฉีอวีมองน้ำตาของเธอ แต่กลับไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร เขาทำให้เธอเสียใจอีกแล้วเธอ

วินาทีต่อมามั่วชิงอิงก็โผล่เข้าไปกอดเขา พลังซบอกเขา แล้วร้องไห้สะอึกสะอื้น

ฉีอวีตบหลังของเธอเบาๆ “เจ็บแผลใช่ไหม ผมจะเรียกหมอให้นะ โอเคไหม”

มั่วชิงอิงปล่อยมือ “ฉันอยากอาบน้ำ”

“ได้สิ เต๋ยมมไปเตรียมน้ำให้” ฉิววี่อ้อมเธอเดินเข้าไปในห้องน้ำ จากนั้นก็เปิดน้ำอุ่นใส่อ่างอาบน้ำ

“คุณออกไปได้แล้ว” มั่วชิงอิงผลักฉิววี่ออกจากห้องน้ำ จากนั้นก็ปิดประตูห้องน้ำก่อนจะล็อกกลอน

“อิงเออร์ อิงเออร์!” ฉิววี่กลัวเธอเจ็บ จึงปล่อยให้เธอผลักตัวเองออกมาจากห้องน้ำ แต่เขากลับยังเป็นห่วงเธอ กลัวว่าเธอจะทำเรื่องโง่ๆ ลงไป

มั่วชิงอิงถอดชุดคลุมชุดนอนออก สองแขนสองขาเต็มไปด้วยรอยฟกช้ำ เมื่อเห็นแบบนี้ ก็ราวกับเห็นทุกจุดที่ซูววินหรงแตะต้องบนร่างกายของตัวเอง ทันใดนั้นเธอก็รู้สึกคลื่นไส้

มั่วชิงอิงคุกเข่าอยู่หน้าชักโครกและอาเจียนออกมาไม่หยุด โจ๊กที่เพิ่งกินเข้าไปเพียงไม่กี่คำ เธอก็อาเจียนออกมาจนหมด

ราวกับว่าต้องการเอาสิ่งที่อยู่ในท้องออกมา เธออาเจียนจนหมดแรง อาเจียนจนน้ำตาไหลออกมาไม่หยุด จึงทำให้ดวงตาทั้งสองข้างของเธอแดงก่ำ

หลังจากนั้นเธอก็พยายามลุกขึ้นยืน พลังมองดูอ่างอาบน้ำที่เต็มไปด้วยฟองโฟม เธอรู้สึกตัวเองสกปรกมากเลย อยากอาบน้ำให้สะอาด

ฉือวีชิมโຈิกที่ตัวเองทำเข้าไปหนึ่งคำ ถึงได้รู้ว่ามันไม่อร่อยเลย แต่มัวซิงอิงกลับกินไปตั้งครึ่งชาม จากนั้นเขาก็สวมเสื้อคลุมเดินออกจากคอนโดเพื่อไปซื้อขนมที่เขาชอบ แต่เมื่อเขากลับมา ก็พบว่าประตูห้องน้ำยังคงล็อกอยู่ ความไม่สบายใจ คืบคลานเข้ามาในหัวใจของเขาทันที

“อิงเออร์ เปิดประตู!” ฉือวีดันประตูกระจกฝ้าก่อนจะทุบแรงๆ

“อิงเออร์! อิงเออร์! ถ้าคุณยังไม่เปิด ผมจะเอากุญแจมาเปิดเข้าไปนะ” ฉือวีไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยภายในห้องน้ำ จึงรีบไปหยิบกุญแจออกมาจากลิ้นชักบนหัวเตียง แล้วเปิดประตูเข้าไป

เขาเห็นมัวซิงอิงนอนอยู่ในอ่างอาบน้ำ ผิวขาวผ่องของเธอกลายเป็นสีแดง เนื่องจากแช่นานเกินไป

“อิงเออร์ คุณทำอะไรนะ!” จีอวีอุ้มเธอออกจากอ่างอาบน้ำ จากนั้นก็พาเธอเดินไปที่ห้องอาบน้ำ ก่อนจะเปิดน้ำอุ่นล้างฟองโฟมบนร่างกายของเธอ ผิวที่สะท้อนเข้ามาในสายตาของเธอดูเหมือนจะมีเส้นเลือดฝอยสีแดงกระจายไปทั่วทั้งร่างกาย

“ปล่อยฉัน อย่ามาแตะต้องตัวฉันนะ! ฉันยังอาบน้ำไม่สะอาด ยังไม่สะอาดเลย!” มัวซิงอิงแผดเสียงใส่เขาด้วยน้ำเสียงที่แหบพร่า

เสื้อเชิ้ตบนตัวของจีอวีเปียกน้ำ แต่เขากลับยังกอดเธอไว้อย่างแน่น “อิงเออร์ พอแล้ว คุณเป็นของผม! เขายังไม่ได้แตะต้องคุณ ไม่ได้แตะต้องสักนิดเลย”

“ไม่! ฉันรู้สึกว่าคุณน่าขยะแขยง ปล่อยฉันเถอะ! ให้นอนอาบน้ำให้สะอาดได้ไหม ถือว่าฉันขอร้อง ปล่อยฉันนะ ขอร้องเถอะ ปล่อย...” เสียงตะโกนของมัวซิงอิงค่อยๆ กลายเป็นเสียงส่ออื่นเบาๆ

จีอวีหยิบผ้าเช็ดตัวมาคลุมลงบนตัวเธอ จากนั้นก็อุ้มเธอกลับไปห้องนอน แล้วให้เธอนอนลงบนเตียง ส่วนเขาก็ถอด

เสื้อผ้าที่เปียกชื้นออก จากนั้นก็ยกผ้าห่มขึ้นแล้วเข้าไปในผ้าห่ม
พลงตึงเธอเข้ามากอด

“อิงเออร์ มองผม” ฉิวี่ดึงเธอให้หันกลับมา ทั้งสองคน
หนุนหมอนนุ่มๆ นอนมองหน้ากัน

มั่วซิงอิงหลุบตาลงต่ำ ไม่มองเขา ทันใดนั้นเธอก็รู้สึกว่
ตัวเองโง่มาก มีเรื่องอะไรก็ไม่กล้าถามต่อหน้าฉิวี่ แต่กลับไป
พูดกับซุววินหรง แม้ว่าจะเข้าใจ แต่ก็คิดไม่ออกว่าทำไมตอนนั้น
ถึงเชื่อคำพูดไร้สาระของคนตระกูลซุ

ฉิวี่ลูบหลังของเธอเบาๆ “อิงเออร์ คุณจะโทษผมไหม”
ผ่านไปสักพักฉิวี่ก็พูดขึ้น

มั่วซิงอิงส่ายหน้า จะโทษเขาทำไม เพราะเธอโง่เกินไป
ต่างหาก เธอไม่มีสิทธิ์จะไปโทษเขา ถ้าหากไม่มีเขา บางทีวันนี้
มั่วซิงอิงอาจจะตายไปแล้วก็ได้

เธอไม่เคยคิดเลยว่าตัวเองจะกล่ำมีชีวิตอยู่ต่อหลังจากที่
ถูกซุววินหรงเหยียดหยามถึงขนาดนี้

“แล้วคุณยังโกรธผมอยู่ไหม” หลายวันที่ผ่านมา เขาให้เวลากับเธอและให้เวลากับตัวเองด้วย แต่เขาไม่คิดว่าจะได้เจอเธออีกครั้งในสถานการณ์แบบนี้

ตอนที่เขาเห็นใบหน้าของเธอเต็มไปด้วยเลือด เสื้อผ้าบนร่างกายถูกฉีกขาดและเป็นลมหมดสติอยู่ในอ้อมกอดของตัวเอง ตอนนั้นเขากลั้วมาก กลัวว่าจะเสียเธอไป

“คุณอยากให้ฉันโกรธเธอ” มัวซิงอิงถามเบาๆ เธอไม่ไปเจอเขา เธอพยายามที่จะหลบเขา เพราะอยากให้ตัวเองลืมเขา อยากลืมเรื่องราวทั้งหมดของเขากับโซเฟีย แต่เธอกลับทำไม่ได้ เธอลืมเขาไม่ได้

สุดท้ายแล้วความรักของเธอที่มีต่อเขาก็ยังคงลึกซึ้งและแข็งแกร่ง

“ผมขอโทษ ผมไม่ควรทำให้คุณโกรธ” ฉีอวีจูบหน้าผากของเธอเบาๆ ก่อนจะจูบไปที่แก้มของเธอ

“อย่างนะ...อย่าแตะต้องตัวฉัน” มัวซิงอิงพยายามจะหนี

แขนยาวๆ ของฉีวี่โอบเอวของเธอเอาไว้พาลงตึงให้เธอ
เข้ามาใกล้ตัวเอง “ผมเคยบอกแล้วว่าคุณเป็นของผม คุณเป็น
ของผมเท่านั้น ลืมไปแล้วหรือ”

“ฉันไม่ใช่!” มัวซิงอิงปฏิเสธ

“คุณไม่ใช่ แล้วใครใช่” ฉีวี่ไม่ชอบเธอที่ दौरानแบบนี้
ยอมรับว่าเธอยังรักเขา ยอมรับว่าคนที่เธอต้องการก็คือเขา มัน
ยากขนาดนั้นเลยหรือ

มัวซิงอิงเบือนหน้ามองเพดาน ดวงตาของเธอจับจ้องไป
ที่โคมไฟระย้า เธอไม่อยากจะมาเกี่ยวข้องกับปัญหานี้อีก

อันที่จริงจะใช่หรือไม่ใช่ สำหรับเธอแล้วมันก็ไม่สำคัญ

ตอนนี้เธอแค่อยากจะลืมเรื่องราวของเมื่อคืน เธออยาก
เริ่มต้นใหม่ ไม่ว่าคนที่อยู่เคียงข้างเธอจะเป็นฉีวี่หรืออีฉีเข้า
เธอก็แค่อยากจะใช้ชีวิตธรรมดาๆ ไม่อยากให้ตัวเองต้องมาตก
อยู่ในการต่อสู้ที่มีแต่เจ็บปวดแบบนี้

ขอโทษที่สามีนี้นี้ไม่ผ่านเกณฑ์ เล่ม 12

夺情总裁：豪门老公不及格



ไนเคอริบรีทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《夺情总裁：豪门老公不及格》 Vol. 12

Author: 微风中摇曳 Wei Feng Zhong Yao Ye

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Manzhouli Zhalainguoer Wenxin Counseling Studio (满洲里市扎赉 诺尔区文心信息
咨询工作室) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

微风中摇曳 Wei Feng Zhong Yao Ye

ขอโทษที่สามีนี้นี้ไม่ผ่านเกณฑ์ เล่ม 12 /微风中摇曳 Wei Feng Zhong Yao Ye.: เขียน; ฟองสมุทร:
แปล จาก 夺情总裁：豪门老公不及格.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์, 2567.

(1) , 487 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ฟองสมุทร, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7371-4